

[Indenrigsministeren.]

lov om sundhedsplejerskeordninger var det et centralt punkt i drøftelserne, at man, så snart de praktiske muligheder derfor forelå, måtte sigte imod at gøre etableringen af sundhedsplejerskeordninger obligatorisk over hele landet.

Men både dengang, og da spørgsmålet om en revision af loven var til behandling i efteråret 1967, stod det klart, at tilgangen af nye sundhedsplejersker langt fra havde været tilstrækkelig stor til, at man ville kunne besætte det antal sundhedsplejerskestillinger, som en dækning af hele landet ville forudsætte.

Det var med henblik på at følge udviklingen i denne henseende, at der i loven blev indsat en revisionsbestemmelse. Da fristen for lovens revision i 1967 blev udskudt fra folketingsåret 1967-68 til senest folketingsåret 1970-71, var dette — ud over i den fortsatte mangel på uddannede sundhedsplejersker — tillige begrundet i ønsket om at afvente udfaldet af et af sundhedsstyrelsen iværksat udvalgsarbejde om en ændret tilrettelæggelse af sundhedsplejerskernes arbejde.

Det af sundhedsstyrelsen nedsatte udvalg har i efteråret 1970 afgivet sin betænkning, der derefter har været sendt til udtalelse hos en række myndigheder, foreninger etc., hvoraf halvdelen indtil nu har afgivet svar. Betænkningen indeholder en række forslag til principielle ændringer af de hidtil gældende retningslinjer for sundhedsplejerskernes virksomhed.

Udvalget foreslår således, at sundhedsplejerskernes hidtidige rutinemæssige og normalt op til 12 gange gentagne besøg hos alle børn i 1. leveår skal afløses af en mere behovspræget service, således at alle børn vel tilses i den første tid efter fødslen, men at tilsynet derefter koncentrerer sig om de børn, hvor særlige sundheds- eller miljøproblemer gør sig gældende. På den anden side bør dette behovsprægede tilsyn kunne udstrækkes ud over børnenes første leveår, og udvalget foreslår endvidere, at sund-

hedsplejersken med henblik på orientering om familiens eventuelle behov bør aflægge besøg hos gravide nogen tid før fødslen, og at hun tillige får til opgave at medvirke i opsøgning og vejledning af personer, herunder ældre, der på grund af aktuelle eller truende handicaps har behov for lægelig eller social behandling.

Jeg tror, at der i udvalgets betænkning er mange tanker, som vil kunne bidrage til, at vi på længere sigt og ud fra en samlet synsvinkel vil kunne opnå en betydelig forøget effektivitet af sundhedsplejerskernes indsats og derved også blive i stand til at sikre en landsdækkende sundhedsplejerskeordning.

Men som det også fremgår af betænkningens talmateriale og af mine bemærkninger til lovforslaget, må vi — uanset den stedfundne udvidelse af uddannelseskapaciteten gennem oprettelsen af en sygeplejerskehøjskole i København — forudse, at der endnu i et stykke tid vil bestå en mangel på sundhedsplejersker, der gør det urealistisk at lovfæste en obligatorisk ordning efter de af udvalget foreslåede retningslinjer.

Hertil kommer, at en omlægning af sundhedsplejerskens arbejdsopgaver som af udvalget foreslået, hvorefter hun tillige skal tage sig af ældre handicappede, efter indenrigsministeriets og sundhedsstyrelsens skøn nødvendigvis må ses i sammenhæng med spørgsmålet om den fremtidige tilrettelæggelse af hjemmesygeplejen, som et udvalg under sundhedsstyrelsen for tiden beskæftiger sig med og i løbet af 1972 forventes at kunne afgive indstilling om. Det er tillige min opfattelse, at en endelig stillingtagen til, hvorvidt etableringen af sundhedsplejerskeordninger skal være en amtskommunal eller en kommunal opgave, bør afvente ordningen af de organisatoriske forhold med hensyn til andre offentlige foranstaltninger på sundheds- og socialvæsenets område.

Under henvisning til disse bemærkninger skal jeg anbefale mit forslag om udskydelse